Continuitatea operei de artă

On Octombrie 09, 2021

Mesajul pe care îl evidențiază un artist în opera personală îmbracă ipostaza ideală a unei vaste întinderi care cuprinde spațiul dintre sine și componentele lumii înconjurătoare.

Sunt la mare. Am la îndemână toate motivele care mă împing să transform o imagine de vis într-un mesaj de suflet, unde imaginea este dată de un număr nelimitat de puncte dispuse longitudinal, proiectate pe un plan pictural, abia dorindu-se a fi surprinse de privirea artistului care știe să completeze caracterul fragmentar al momentului. În această imagine, pe care artistul o numește *Ritrovhanyn* , materia cuprinsă în natura lucrurilor, recunoaștem nisipul pe care urmează să-l colorez într-un stil diferit față de cum colorez de obicei.

Fiecare fir de nisip, la fel ca fiecare stea de pe cer, este o amintire dintr-o speranță, sau un drum sinuos desfășurat în cadrul unei instanțe reprezentată de Eul conștient, toate desfășurându-se în spațiul unei insule încântătoare. De fapt, nisipul mă introduce alene în spațiul unei libertăți depline, după cum se poate constata, în spațiul unei viziuni metafizice moderne. Şi tocmai în aceste argumente se prezintă o versiune a artei transgresive, ignorând sau disprețuind adevărul că ea nu poate fi exclusă niciodată.

Chiar acum, îmi trece prin minte imaginea unui Ulise care ar avea șansa să se întoarcă în Ithaca cu condiția să creadă că insula se află în sine și o poate descoperi. Exact asta îmi amintește nisipul în angajamentul său față de artă, *immaginando ciò che non possiamo copiare* , în căutarea unei înțelepciuni abstracte sau urmărind idealuri spirituale: el îmi amintește că trebuie să mă caut pe mine însumi într-un loc apropiat, dar care pare ireal de îndepărtat, într-un desen cu multe nuanțe diferite, dar totuși atât de la fel.

Leadership: Creația ta se formează din suprapunerea a două lumi reprezentate în moduri diferite, dar lăsând posibilitatea fie a receptării lor simultane, fie a relaționării lor cu sinele tău?

Privesc în zare, departe, fără să clipesc, căutând acea liniște pe care nu întotdeauna o găsesc în sinele meu, înspre cele care privilegiază exprimarea scrisă. Încerc să construiesc din elemente disparate o totalitate elegantă. Nisipul se înțelege de minune cu scoicile, unul fără celălalt nu s-ar putea închipui plaja din Mamaia. Două lumi inseparabile, dar distincte. Deci, materia și forma sunt în cel mai înalt grad inseparabile sub influența reprezentării lor în sfera realității pe care o observ.

Este un merit să știm asta. Forma trebuie să fie în același grad afectată de latura conținutului pe care îl conține un fenomen izolat, precum algele pe care valurile le aduc la mal tocmai din larg, după o furtună. Astfel, ce trebuie să trecem în prim plan ca să izbutim o construcție artistică?

Mai întâi de toate trebuie să considerăm marea drept "Cauza Prima", fiindcă ea conține materia: nisipul, scoicile și algele. Apoi trebuie să trecem nisipul, scoicile și algele pe plan uman, pe plan de "gânditori" provenind din vârste diferite ale istoriei. De asemenea, trebuie să avem în vedere momentul prezent al trăirii vieții interioare, și nu pe cel trecut al legăturii cu Cauzalitatea.

Așadar, sunt îndemnat să cred că acela care nu a cunoscut acest delir al căutării scormonitoare de legături între spirit și materie, aceluia îi va lipsi totdeauna ceva din înțelegerea artei. Fiindcă a fi artist înseamnă să vezi nisipul în relație cu scoicile, așa încât

marea să le cuprindă pe amândouă într-un timp dat al cărui iz romantic străbate neted veacul până la mine cu acea continuitate a trăirilor și a receptării unei opere de artă.

Leadershipul este apropiat de artă, în sensul în care tot ceea ce vezi în jur înseamnă, de fapt, focalizarea asupra unui singur aspect și generalizarea lui prin metonimie.

Iar dacă metonimia este o figură de stil care constă în înlocuirea unui termen prin altul cu care se află în raport de continuitate, atunci ideea de artă se poate raporta mai mult la unitatea opusă, aceea a plăsmuirii particularului în universal. Astfel, creația mea devine simbolul unei lumi ce se împlinește prin raportarea la un alt tip de existență, una bazată pe cele două elemente definitorii ale artei: dualitatea și prezentul continuu.

Continuitatea operei de artă se observă în orice element din natură care îl completează pe altul, apoi pe altul, și pe altul, printr-o complementaritate care particularizează profilul identitar al mentalului în care trăiește artistul din mine. Așadar, artistul trăiește prin ceea ce el particularizează ca proiecție identitară în procesul observării elementelor complementare care completează acea creație materială întemeiată pe folosirea celor mai flexibile forțe ale spiritului: imaginația și încorporarea imaginației în compoziția materiei vii.

Nu uitați să vă încarcați mintea cu simțul artistic.

Source: https://neculaifantanaru.com/continuitatea-operei-de-arta.html